

The Theory of Forest Types. Acta Forest. Fennica 29: 1—108. — CAJANDER, O., 1934, Einige Hauptzüge der regionalen Verteilung der Brutvogelfauna in dem Seengebiet von Kokemäenjoki. Ornis Fennica 34: 37—56. — 1935, Eräitä piirteitä takamaa- ja erämaaseutujen pesimälinnustosta Ruoveden, Juupajoen ja Oriveden pitäjien alueilla. (Deutsch. Ref., Einige Sonderzüge der Einödenfoghelfauna in den Kirchspielen Ruovesi, Juupajoki und Orivesi. Vorläufige Mitteilung.) Ornis Fennica 35: 1—4. — COLTHRUP, C. W., 1926, Redstart nesting under furzebush. British Birds 26: 24 — GARLING, U., 1929, *Phoenicurus ph. phoenicurus*. Mitteilung. Beitr. zur Fortpflanzungsbiologie der Vögel 29: 109. — GROTE, H., 1932, Brutvögel der kirgisischen Wintersiedlung. Beitr. zur Fortpflanzungsbiologie der Vögel 32: 167. — HORTLING, I., 1929, Ornithologisch Handbok, II Teil, Helsingfors. — JÄGERSKIÖLD, L. A., 1926, Nordens fåglar. Stockholm. — NAUMANN, 1905, Naturgeschichte der Vögel Mitteleuropas. Neu bearbeitet. I Band. Gera Untermhaus. — PALMGREN, P., 1930, Quantitative Untersuchungen über die Vogelfauna in den Wäldern Südfinnlands. Acta Zool. Fenn. 7: 1—218. — ROSENIUS, P., 1926, Sveriges fåglar och fågelbon. Lund. — SCHIERMANN, G., 1934, Siedlungsdichte im Brutgebiet. II. Der brandenburgische Kiefernwald. Journal für Ornithologie 82: 455—486. — SIVONEN, L., 1935, Havaintoja Pieksämäen linnustosta. (Deutsch. Ref., Beobachtungen über die Vogelfauna in Pieksämäki.) Kuopion Luonnon Ystävien Yhdistyksen julkaisuja, Sarja B, 1. N:o 9.

Keltanokkahemppo, *Carduelis f. flavirostris* (L.), todettu pesivänä Suomessa.

VALTER KELTIKANGAS ja ONNI NIEMI.

Pesä löytyi 29. 6. 1935 Petsikkotunturilta, noin 30 metrin päästä tunturin eteläosassa sijaitsevasta matkustajien käyttämästä autiotuvasta. Petsikkotunturi, jonka laajahko alue kuuluu kokonaisuudessaan koivuvyöhykkeeseen, sijaitsee Kaamasenkylän ja Utsjoen välillä muodostaen Kaamasjoen ja Utsjoen välisen vedenjakajan. Sen korkeimmalla kohdalla, noin 5 kilometriä mainitusta autiotuvasta pohjoiseen päin, on metsähallituksen vakinainen palotähystorni.

Asettuessamme levähtämään autiotupaan kiintyi huomiomme lähettyvillä liikuskelevaan urokseen, joka lenteli nopeasti ja levottomasti lyhyitä matkoja pensaasta toiseen päästellen hätäisiä „tek, tek“ ääniä (muistuttivat jossain määrin kivitaskun varoitusääniä) ja häviten jonkin ajan kuluttua. Punainen yläperä, valkea alapuoli, keltainen nokka ja poikkijuova siivissä voitiin kiikarilla selvästi todeta. Keitettyämme kahvit autiotuvassa rupesimme uudelleen tar-

kastamaan lähemmin paikkaa, ja silloin lintu lähtikin koivupensaasta nopeasti lentäen eikä enää näyttäytynyt lähistöllä. Oliko se uros vaiko naaras, sitä ei voinut päätellä, mutta jo aikaisempien havaintojen perusteella oli laji täysin luotettavasti todettavissa.

Pesäpaikan määrittelimme seuraavasti: Petsikkotunturin loivasti eteläänpäin viettävä rinne, joka alaosassaan päättyy suohon. Rinne kasvaa koivupensaikkaa, joka on matalaa (2—3 m) eikä erikoisen tiheää. Maan pinta jäkälän peitossa. Ympäröivä seutu ei ole kalliovaan hiekkaperäistä soiden halkomaa koivuvyöhykkeen tunturia.

Pesä oli koivupensaassa sisässä, noin 30 cm ylimpien juureniskojojen alla, aika hyvin kätkettynä. Rakennusaineena oli käytetty hienompia oksia, saraheinää, sisäpuolella vähän karvoja sekä runsaanpuoleisesti riekon höyheniä.

Munia oli 6, väriltään sinivalkeita ja täplättömiä. Yrittäessämme puhaltua niistä yhtä kävi ilmi, että munat olivat sangen pitkälle haudottuja. Luovuimme enemmistä yrityksistä ja tyydyimme mittaamaan munat. Munien koko mitattuna mukana olleella mittausvälineellä, jonka tarkkuus on luotettavasti $\frac{1}{2}$ mm, vaihteli seuraavien rajojen sisällä: pituus 15.0—16.0 mm, paksuus 12.5—13.0 mm. Suurimmat mitat täyttävät siis juuri „Suomen Linnuissa“ esiintyvät minimimitat.

Zusammenfassung: *Carduelis f. flavirostris* (L.) erstmalig in Finnland brütend gefunden. Ein Nest mit 6 Eiern wurde 29. VI. 1935 in der Birkenwaldregion des kleinen Fjeldes Petsikkotunturi an der Grenze der Kirchspiele Inari und Utsjoki (69 $\frac{1}{2}$ ° N, 27° E) gefunden.

Einige Nestfunde von dem Felsenpieper, *Anthus spinoletta littoralis* (Brehm), im Ålands-Archipel, nebst einigen Beringungsbeobachtungen.

Von P. GRENQVIST.

Die in dem Folgenden aufgezählten Nester des Felsenpiepers habe ich auf kleinen waldlosen Schären des Ålands-Archipels, auf Felsen- und Geröllinselchen der äussersten Meereszone, gefunden, wo die Wacholdervegetation sogar auf grösseren Inselchen ziemlich spärlich ist, und die Gras-, Strauch- und Flechtenvegetation landschaftlich dominiert.